

Βρεφικός διάλογος

- Φίλε, μ' ἀκοῦς;...
—Σ' ἀκούω. Τί γίνεσαι; Πῶς καί μέ θυμήθηκες;
—Κατ' ἀρχάς, γειά σου. Μήπως σέ ξύπνησα;
—Τόν εἶχα πάρει λιγάκι. Μά λέγε, τί κάνεις;
—Μεγαλώνω. Ἐσύ πῶς πᾶς;
—Καλά! Βλέπω, μέ φροντίζουν. Δέν μπορῶ νάχω παράπονο.
—Μπράβο, μπόμπιρα. Πότε θά συναντηθοῦμε ἀπό κοντά;
—Τί λές; Δέν θά γίνει κι αὐτό; Σύντομα θά σαλτάρουμε ἀπό δῶ μέσα, ποῦμαστε κλεισμένοι.
Ἄσε, νά φτιάξουν καλά τά πόδια μας, καί τότε θά δεῖς...
—Τί ἔχει νά γίνει!... Θά τούς τρελλάνουμε ὅλους μέ τίς φωνοῦλες μας, μέ τίς χαρές μας, μέ τίς τρέλλες μας.
—Χά χά... Τί ἔχει νά γίνει!....

.....

- Ἐ, φίλε! Φίλε, ἀκοῦς;.... Γιατί δέν ἀπαντᾶς;....
Διακόπηκε ἀπότομα ἡ συνομιλία.

* * *

Τί νομίζετε; Κινητά ἔχουν μόνο οἱ μεγάλοι; Ἐχουν καί οἱ μικροί. Νά δεῖς τί γίνεται στά σχολεῖα. Ὑποχρεώνεται ὁ δάσκαλος ἢ ὁ καθηγητής νά κάνουν ἡσυχία, γιατί χτύπησε, λέει, τό κινητό τοῦ μαθητῆ. Καί πρέπει ὅλοι ν' ἀκίνητοποιηθοῦν, γιά νά μιλήσουν τά ... κινητά!

Μά ὁ παραπάνω διάλογος δέν ἔγινε μέ κινητό. Ἐγινε μέ... ὑπέρηχο! Πρόκειται γιά κουβέντα ἀνάμεσα σέ δύο κυοφορούμενα ἔμβρυα, γιά δύο ἀνθρωπάκια ζωντανά, τόσα δά μικρά, μά ζωντανά.

Γιατί, δηλαδή; Ἀμφιβάλλετε; Δέν ἔχουν τά ἀγέννητα βρέφη τή δική τους νοηματική; Δέν ἔχουν τή δική τους ἀντίδραση; Δέν ξέρουν νά κλωτσᾶνε;

Μήπως δέν πιστεύετε, ὅτι «ἐσχίρτησε τό βρέφος ἐν τῇ κοιλίᾳ αὐτῆς»; Ὅτι μέ τή δική του γλῶσσα μίλησε ὁ Ἰωάννης; Ὅτι μίλησε μέ τόν τρόπο του, σάν πῆρε εἶδησι τό Θεϊκό βρέφος, πού βρισκόταν μέσ' στήν Παρθένο Θεοτόκο;

Λουλούδι μέ λουλούδι μιλάει.

Ἄγγελουδι μ' ἀγγελουδι κουβεντιάζει.

Καί τά παιδιά μιᾶνε. Πόσα θάχαμε νά διηγηθοῦμε ἀπό τή ζωή μας στή διάρκεια τῆς κύησης;

—Ὑπερβολή! θά πεῖτε σεῖς.

—Εὐλαβῆ φαντασία, θά τ'όλεγα ἐγώ.

Ἐπάρχουν πράγματα καί καταστάσεις, ἐμπειρίες καί συνθήκες, πού ὅλοι ἀνεξαιρέτως τίς ζήσαμε, μά πού δέν μποροῦμε νά τίς περιγράψουμε.

Ποιός, δηλαδή, ἀμφιβάλλει, πῶς ἦρθε σέ τοῦτο τόν κόσμο, ζώντας προηγουμένως τόν πρόλογο τῆς ζωῆς, πού εἶναι ἡ φιλοξενία μας μέσα στή μήτρα τῆς καλῆς μας μητέρας;

Ὁ πρόλογος τῆς πορείας μας κράτησε ἐννιά μῆνες.

Θᾶρθει σίγουρα καί ὁ ἐπίλογος τῆς ἐπίγειας πορείας. Εἶναι ἡ ἄλλη ζωή. Ἐκεῖνη θά κρατήσῃ αἰώνια.

Καί ὅπως δέν μποροῦμε νά περιγράψουμε τόν πρόλογο τῆς ζωῆς μας, τό πῶς ζήσαμε στήν κυοφορία μας, ἔτσι δέν μποροῦμε νά περιγράψουμε καί τόν ἐπίλογο τῆς ζωῆς μας, τήν καρποφορία μας.

Ἄμφισβητεῖς, ὅτι ὑπῆρχες πρὶν ἀπό τήν ἡμερομηνία τῆς γέννησός σου; Ἐτσι νά μὴν ἀμφισβητεῖς

καί γιά τό ὅτι θά ὑπάρχεις καί μετά τήν ἡμερομηνία τοῦ θανάτου σου... Ἀμφιβάλλεις γιά τό ζωντανό πρόλογο τῆς ζωῆς; Μήν ἀμφιβάλλεις καί γιά τό ζωντανό ἐπίλογό της.

Ἄς ξαναγυρίσουμε στήν τηλεφωνική ἢ μᾶλλον τήν ὑπερηχητική ἐπικοινωνία τῶν δυό πιτσιρικάδων, τῶν μικρῶν παιδικῶν ἀγγέλων, πού ἐτοιμάζουν τά φτερά τῆς ὑπαρξῆς τους, γιά νά πετάξουν στά κλωνάρια τῆς ἐπίγειας ζωῆς.

—Γιατί, ἀγοράκι, διακόπηκε ἡ προχτεσινή μας συνομιλία; Συνέβηκε τίποτε ἔκτακτο;

—Διακόπηκε, φίλε μου, ἡ ἐπικοινωνία μας! Ποῦ νά στά λέω! Μέ ἔφερε ἡ μάνα μου στό γιατρό. Κι ἄθελά μου ἄκουσα τή συζήτησή τους. Θέλει, λέει, νά μέ παραδώσει στό γιατρό...

—Γιατί; Ἔχεις τίποτε; Πρέπει νά σέ γιατρέψουν;

—Τί νά μέ γιατρέψουν; Νά μέ σκοτώσει θέλει ὁ γιατρός.

—Ποιός; Ὁ γιατρός; Γιά νά σκοτώνουν; γι' αὐτό εἶναι οἱ γιατροί;

—Δέν ξέρω γιατί εἶναι οἱ γιατροί. Ἐγώ τή μάνα μου ἄκουσα...

—Τί τοῦπε, δηλαδή;

—Δέν τό θέλω, γιατρέ! Εἶναι ἀνεπιθύμητο. Δέν τό θέλω! Πάρτο μου.

—Κι ἐκεῖνος;

—Καλά, κυρά μου, τῆς εἶπε. Ἄλλωστε καί τό κράτος μᾶς ἐπιτρέπει νά σφάζουμε παιδιά. Γιατί δηλαδή νά μή σφάξω καί τό δικό σου;...

—Δέν σ' ἄκουσα καλά... Θά σέ σφάζει; Ἡ μάνα σου;... Ὁ πατέρας σου;... Ὁ γιατρός;... Τό κράτος;... Θά σέ σφάζουν;....

.....

—Ἐλα! Φίλε, γιατί δέ μιλάς; Ἐλα! Μ' ἀκοῦς;.... Μ' ἀκοῦς;... Ποῦ εἶσαι; Γιατί δέ μιλάς;... Γιατί;...

.....

—ᾠ Θεέ μου! Πάει ὁ φίλος μου. Βουβάθηκε. Τοῦ κλέψανε τή ζωούλα. Τό σφάξανε τό παιδί. Δολοφόνοι! Δολοφόνοι! Δολοφόνοι!...

Ὁ ἀντίλαλος τῆς κραυγῆς τοῦ ἀγέννητου παιδιοῦ ραγίζει τήν καρδιά μου:

—Δολοφόνοι! Δολοφόνοι! Δολοφόνοι!

Δέν μπορῶ νά συνεχίσω... Δέν μπορῶ. Φεύγω. Πάω νά κλάψω... Δέν ἀντέχω. Σάν αὐτό τό παιδί σφάζονται ἄγρια κάθε χρόνο στόν τόπο μου περίπου 250.000 παιδιά. Τό ἀκοῦτε; Ἀκοῦτε πόσες χιλιάδες παιδιά σφάζονται κάθε χρόνο;

Θέλω νά κλάψω γιά τό θάνατο τοῦ πολιτισμοῦ.

Θέλω νά κλάψω γιά τίς φόνισσες μανάδες.

Θέλω νά κλάψω γιά τούς παιδοκτόνους πατεράδες.

Θέλω νά κλάψω γιά τό θάνατο τῆς Ἑλλάδας.

Θέλω νά κλάψω...